

τὸ πρόπον διάλογος αὐτῶν μετὰ Φιλίππου ἔτι
εἰς τὴν καλὴν ἐρώτησιν τοῦ Φιλίππου περὶ τοῦ
Ἰσοκράτους τὴν δε.

« ὁ γηραιὸς δ' ἐκεῖνος συμπολίτης σαι,
τὰ χεῖλη τοῦ ὁποῦο φρόνημα ζητοῦν,
καὶ ἔνωσιν καὶ μάχην πρὸς τὸν βάρβαρον,
καὶ πάσιν τῶν πολέμων τῶν ἀδελφικῶν,
τὴν φάλαγγά μου τῶρα ἐστρατεύουσιν
πρὸς τιμωρίαν τῶν ἐχθρῶν δὲν εὐλογεῖ; »

ἀληθῶς μὲν ἀλλὰ σκαιῶς ἀποκρίνονται οἱ πρό-
σβεις τῶν Ἀθηναίων ἐν στίχοις ἄλλως καλοῖς
τοῖσδε.

νὰ ζῆ ἐκεῖνος ἄξιον δὲν ἔκρινεν,
ἀπὸ ἀγέλη ἀνδραποδῶν ἐμελλον
αἱ τῶν Ἑλλήνων στρατιᾶ νὰ ἔπωνται
εἰς τὴν μεγάλην ἐθνικὴν πανήγυριν.
τῶν σαπιστῶν σου τὴν κλαγγὴν ὡς ἤκουσα,
τὴν δεσποτεῖν πανταχοῦ προστατεύουσιν,
τροφὴν νὰ λάβῃ δούλος δὲν ἠθέλησε,
σὺν τῇ ἐλευθερίᾳ τελευτῶν τὸ ζῆν. »

παρὰ τὸ πρόπον ἐπαινεῖται ὁ Ἀλέξανδρος ὑπὸ
τοῦ πατρὸς (σελ. 17—18) καὶ ὁ Ἀλέξανδρος
παραβάλλει ἑαυτὸν μὲ λέοντα (σελ. 39) καὶ παρὰ
τὸ εἶδος ἐξέσχεται ἐν νυκτὶ ἔφιππος εἰς ὄρη καὶ
βράχους πρὸς θήραν.

καὶ ἱστορικῶς δὲ τινα ἐντίθενται οὐχὶ εἰς τὰ
προσηκόντα στόματα, οἷον καὶ τὸ περὶ τοῦ χρυ-
σοφόρου ὄνου, ὡς παράδοξον ἐφάνη ταῖς κριταῖς
πῶς ὁ ποιητὴς ὑπέπεσεν εἰς τοιαῦτα ἄτοπα, ἐνῶ
ἄλλοτε, μικρὰν ἀφορμὴν ἐκ τῆς ἱστορίας λαμβάνων,
διαπλάττει καλῶς σκηνὰς ὀλοκλήρους, οἷα ἡ τρίτη
ταῦ δευτέρου μέρους περὶ τοῦ φιλοσόφου Ἐρμο-
κράτους, ἣν ἐξ ὀλίγων λέξεων τοῦ Διοδώρου διε-
μόρφωσε Ἑλληνοπρεπῶς καὶ συμφώνως τῇ ἀνθρω-
πίνῃ καρδίᾳ, ἐνῶ Φράγκος ἢ Φραγκίζων ποιητὴς
ἐν τοιαύτῃ περιστάσει μαγιστῶν ἴσως σκηνὴν θὰ
εἰσήγε πρὸς διρεθισμὸν τῶν παθῶν τοῦ Παισα-
νίου.

ἡ γλῶσσα τοῦ ποιητοῦ χρῆζει καθόλου εἰπεῖν
ἐπιμελεστέρως τορνεύσεως καλῶς δὲ ποιῶν προ-
σῆγγισε τὴν γλῶσσαν τοῦ δράματος εἰς τὴν κα-
θυμολομένην καὶ ἀπέφυγε τὰ πολλὰ γλωσσῆμα-
τα ἄπαξ μόνον βαυκαλιζέται καὶ ἄπαξ ἡ οὐ-
δόλως ἐρρεμβάσθη, παθήματα ἃ χαίροντες πύ-
σχυουσιν οἱ ἄλλοι ποιηταί· τὸ ὅτιος (σελ. 31) δι-
κασιολογεῖται ἴσως ὡς τροφὴ νέου μαθητοῦ ἄλλας
τινάς γλωσσικὰς παρατηρήσεις παρεχόμεν εἰς τὰς
σημειώσεις τοῦ λόγου. (..)

καὶ ἡ στιχοουργία του ἔχει ἀνάγκην περισσοτέ-

ρας ἐπιμελείας, ἀπὸ μάλιστα δὲν ἔχει νὰ πα-
λαίσῃ μὲ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν. πολλῶν οἱ στί-
χοι φαίνονται ὅτι ὅλως δὲν ἔχουσι ῥυθμὸν, οἷον
εὐθὺς οἱ δύο πρώτοι τοῦ ποιήματος, διαρρέοντες
εἰς δύο ἴσα κῶλα.

« εἰπέ μοι, Πείσανδρε, πιστεύεις δαίμονας
ν' ἀνάμειγνύονται εἰς τὰ ἀνθρώπινα; »

καὶ ἄλλοι πολλοί, ὧν τινες δι' ἀπλῆς μετεθέ-
σεως τῶν λέξεων ῥυθμίζονται καλλίτερον. οἷον ὁ
ἐν σελ. 47,

« θὰ διαδέχονται ἐπ' ἀλλήλα πυκνὰ »

γίνεται καλλίτερος οὕτω.

« ἐπ' ἀλλήλα πυκνὰ θὰ διαδέχονται. »

τινὲς δὲ τῶν στίχων ἀληθῶς οὐδένα ῥυθμὸν
ἔχουσιν οἷον (σελ. 46).

« τὴν γέννησίν σου προανήγγειλ' Ἀλέξανδρε. »

ὁμοίως περιττὴν συλλαβὴν ἔχει καὶ ἕτερος στίχος
ἐν σελ. 8.

τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας πάντοτε. »

κακώτερος στίχος ἴνε ὁ ἐξῆς (ἐν σελ. 40)

« καὶ τὸ μὲν φλογερὸν τοῦ στόμα ἐκλείσει »

καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἃ ὥσπερ λειχῆνες ἐπιτα-
θήμενα ἀσχημίζουσι τὴν καλὴν μορφήν τῆς
ποιήσεως.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΑΓΙΕΡΒΕΡ.

Ὅποσα ἐξοχα πνεύματα, ὅποσοι δάνται, ἐκφω-
νεῖ ὁ Guerazzi ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Φλωρεντίας
θεώμενος κοιμητήριον, θέλουσι κεῖσθαι ἐν τού-
τοις τοῖς τάφοις; διότι τοῖς ἔλειψεν ἡ περίστασις
καὶ ἡ εὐκκίρια νὰ ἀναδειχθῶσι! Καὶ ὁ Ἰάκωβος
Μάγιερβερ εἰάν ἤθελε γεννηθῆ εἰς αἰῶνα ἤττον
πολιτισμένον τοῦ 10', ἤθελεν εἶσθαι πνεῦμα ὅλως
ἀπολωλὸς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τέκνον τῆς διε-
σπαρμένης καὶ καταφρονουμένης φυλῆς τοῦ Ἰ-
σραήλ, τί θὰ ἐγίνετο εἰάν ἤθελε γεννηθῆ ἐνα αἰῶ-
να πρότερον; Ἀναμφιβόλως ἤθελεν ὠθισθῆ καὶ
πνιγῆ μεταξὺ τῶν τοίχων ἐβραϊκῆς τινοῦ περι-
χῆς (ghetto) τῆς Κολωνίας ἢ τῆς Φραγκφόρτης
Κατὰ τὸν 16' καὶ 17'. αἰῶνα ἤθελεν ἴσως καὶ
ἐπὶ μιᾶς τῶν ἐκατῶν ἐκεῖνων πυρῶν, αἵτινες εἰς
Στρασβούργον, εἰς Βολωνίαν καὶ εἰς Ἰσπανίαν
κατέστρεψαν πλέον τῶν 200,000 Ἑβραίων. Μετὰ
τὸ σωτήριον ἔτος 1789 ὁ Ἰάκωβος Μάγιερβερ ἠ-
δύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν παροξυσμὸν τοῦ πνεύ-
ματός του, καὶ ἰδρυτῆς νέας δραματικῆς μουσι-

κῆς, νὰ ἀνυψωθῆ πρὸς δόξαν οὐ μόνον ἐνὸς ἔθνους, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου ἔποχῆς.

Ὁ Μάγιερβερ ἐγεννήθη ἐν Βερολίῳ ἐκ γονέων Ἰσραηλιτῶν τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1791. Εἶχε δύο ἀδελφοὺς ἦν ὁ μὲν, Γουίλιέλμος, ὑπῆρξε περίφημος ἀγρονόμος, ὁ δὲ ἄλλος, Μιχαὴλ, ἀφαρπασθεὶς εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε γίνεαι μέγας ποιητής. Παις ἔτι, ὁ Ἰάκωβος, τετραετής, ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἐξαιρετικὴν κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν. Περιεπάτει ἐπαναλαμβάνων τὰ τεμάχια τὰ ὅποια ἤκουε παιζόμενα καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῆς μουσικῆς, διήρχετο τάμακρας ὄρας τοῦ χειμῶνος γυμναζόμενος εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ τὸ 1804 ἐξέπληξε τοὺς θεατὰς δώσας συμφωνίαν τινα εἰς Λειψίαν. Ὁ Weber, διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας τοῦ μελοδράματος ἐν Βερολίῳ, ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διδάσκαλός του· τελειοποιήθεις κατόπιν ἐν τῇ τέχνῃ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ ἀββᾶ Vogler τῆς Δαρμσταδτίας, συνέθεσε δεκαεξαέτης προσευχὴν τινα, ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις, καὶ ἔγραψε τὰ μελοδράματα *la figlia di Jefe* τὰ ἔργα ταῦτα τῷ ἐχορήγησαν τὴν θέσιν συνθέτου (compositore) τῆς αὐτῆς τῆς Δαρμσταδτίας.

Ἐπεσκέφθη ἕνα πρὸς ἕνα πάντας τοὺς μεγάλους διδασκάλους τῆς μουσικῆς, οἵτινες ὑπῆρχον ἐν Γερμανίᾳ· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐθαύμασε τὸ βᾶθος τῆς τέχνης καὶ τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην, ὅμως ἡ καρδία του δὲν ἦτο εὐχαριστημένη καὶ δὲν ἀνέλαθεν εἰσέτι ἰδίαν γλῶσσαν. Μάλιστα αἱ πρῶται αὐτοῦ συνθέσεις *Oi duo Kaligai* καὶ *la figlia di Jefe* ὑπεδέχθησαν πολὺ ψυχρῶς ἐν Βιέννῃ.

Ἀπαντήσας ἐν Βιέννῃ τὸν διδάσκαλον Σαλιέρην ὅς τις ἠσθάνθη ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὸν νέον Ἰάκωβον, ἔλαθε παρ' αὐτοῦ τὴν συμβουλὴν ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἰταλίαν. Τοῦθ' ὅπερ ἔπραξεν, καὶ ἐφθασεν ἐν Βενετίᾳ τὸ ἔτος 1813 ἀκριβῶς ὅτε ὁ Τακρέδος τοῦ Ροσσίνη ἐπρόξενει ἄμετρον ἐνθουσιασμόν εἰς ὅλα τὰ θεάτρα. Ὁ Μάγιερβερ ἐξεπλάγη ἡ μουσικὴ ἐκείνη ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἀληθῆς ἀποκάλυψις. ἤρχισε τότε ἐν Βενετίᾳ φιλία ἣτις ἦνωσε τότε τὸν Μάγιερβερ πρὸς τὸν Ροσσίνην ἐν τῇ ἰλαρότητι τῆς νεότητός του, φιλία ἣτις διέμεινεν ἀδιάρρηκτος μέχρι τοῦ θανάτου του. Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις τοῦ Μάγιερβερ εἰς Παρισίους ἦτο πάντοτε ἢ πρὸς τὸν μέγαν Ἰταλὸν διδασκάλον, ὅς τις τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔσπευδε νὰ τὴν ἀποδίδῃ εἰς τὸν Γερμανὸν προφάσσοντα.

Ἀπὸ τοῦ εἰς Ἰταλίαν ταξιδίου ἡ φήμη τοῦ

Μάγιερβερ ὀλονὲν πύξανε, καὶ ἡ ἰλαρότης, ἡ ποιικιλία, ὁ χρωματισμὸς τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς συνηνώθησαν εἰς τὴν γερμανικὴν ἐμβρίθειαν, εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ γονίμου πνεύματός του, καὶ οὕτω προέκυψε σειρά ἀριστουργημάτων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1818 ἔγραψε διὰ τὸ θέατρον τοῦ Παταίου τὸ μελοδράμα *Pomida καὶ Κωνσταντία*, τὸ 1819 διὰ τὸ τοῦ Ταυρίνου τὴν *Σεμίραμη ἀναγνωρισθεῖσα*, ἔπειτα τὸν *Σταυροφόρον* διὰ Τεργεστήν. Τὰ μελοδράματα ταῦτα κατέστησαν δημόδη εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸν διδάσκαλον τοῦ Βερολίνου, ὅστις περικυκλωθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ποιητῶν Μόντη, Φοσκόλου, Ρωμάνη, καὶ ὑπὸ πάντων τῶν φιλολόγων τῆς ἔποχῆς, τοὺς εἶχε συντρόφους εἰς τὰς σπουδὰς του καὶ τὰς ἐργασίας του, ὡς νὰ ἐνεπνέετο ὑπὸ τῶν συμβουλῶν καὶ τῶν συγγραμμάτων των.

Ἡ ἰδέα ὅμως ἦν ἐσχηματίζεσθαι περὶ τῶν τεχνῶν ὁ Μάγιερβερ ἦτο τόσον ὑψηλὴ, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν μορφήν καὶ τὴν φαντασίαν μουσικῆς, ὅποια ἦτο τότε σχεδὸν ὅλη ἡ Ἰταλικὴ μουσικὴ. Ὁ Μάγιερβερ θεωροῦσιν τὴν μουσικὴν ὡς θρησκείαν, τὴν δὲ θεωροῦσιν ὡς τὸν κληρὸν, καὶ δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸ πνεῦμά του μουσικῆ, ἣτις συγνάκις ἐξηφανίζετο εἰς παιδιὰν τινα διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἀνθρώπους ἀγαπῶντας τὴν φαντασίαν μᾶλλον ἢ τὴν μουσικὴν, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι εὖρον τὸ ὕψιστον τῆς τέχνης ἐὰν ἔγραφον λαμπρὰ καὶ ἔξοχον εἰσαγωγὴν μελοδράματός τινος, ἢ τινα ἐλαφρὰν μονωδίαν.

Ὅθεν μετέβη εἰς Παρισίους, ὅπου ἐνεκοιπώθη εἰς τὸ ἐλεύθερον πνεῦμά του καὶ εἰς τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἐντυπώσεις νέον σύστημα ἰδεῶν, καὶ εὐθὺς ἐφανερώσας τὸν νέον σκοπὸν πρὸς ὃν ἐσκόπευε νὰ καθοδηγήσῃ τὴν μουσικὴν τοῦ μελοδράματος. Εἰς Παρισίους, τὴν πόλιν ἐκείνην ἣτις εἰσέτι ἔκκειεν ἐκ τῶν τρομερωτέρων συμβάντων τὰ ὅποια συνετάραζαν τοὺς λαοὺς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κινήσεως καὶ τοῦ σάλου τῆς ζωῆς ἱστορίας, συνέλαθεν ὁ Μάγιερβερ τὴν μουσικὴν τῆς ἱστορίας.

ἠσθάνθη καὶ ἐνόησεν ὅτι καθὼς ἕκαστον πάθος ἔχει ἴδιον σημεῖον φωνῆς (nota) πρὸς ὃ ἀναπάλλει καὶ ἀνταποκρίνεται, καθὼς πᾶν ἔθνος ἔχει ἴδιον χρῶμα, ἢ ἰδιαίτερον ἄσμα ἢ χορὸν, καὶ καθὼς πᾶν συμβεβηκὸς ἔχει τὴν σχετικὴν ἀρμονίαν, οὕτω καὶ πᾶσα μεγάλη ἔποχὴ κατέχει καὶ ἐγκλείει μουσικὴν ἰδιαίτεράν, ἣτις εἶναι ἡ γῶ, ἔχουσα ἐμπνεύσεις, καὶ ὡς εἰπεῖν καθρέπτῃς περιληπτικῶς

τοῦ νοῦς. Ἡ μουσικὴ εἶναι τὸ παράρτημα, ἡ ἐξήγηση, ἢ μᾶλλον ἡ σύνθεσις αὐτῆ τῆς ἱστορίας, εἶναι ἡ φιλοσοφία τῶν παθῶν, τῶν τρόμων μιᾶς ἐποχῆς, τῶν ἐλπίδων τῆς, τῶν ἐμπνεύσεών τῆς, τῶν μαρτυριῶν αὐτῆς καὶ θυσιῶν καὶ αἰδέων αὐτῆς ἐξ ὧν ἐμελλε νὰ ἀναδύσῃ τὸ μεγαλοπρεπέστερον ἀριστούργημα τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς, ὁ *Γουλιέλμος Τέλλ.* ὠριμάσασαι πολὺν καιρὸν ἐν τῇ σιωπῇ τοῦ νοῦς ἐνέπνευσαν εἰς τὸν Μάγισβερ τὰ τρία ὑψηλὰ δράματα *‘Ροβέρτος ὁ Διάβολος, οἱ Οὐγενότοι καὶ ὁ Προφήτης.*

Αἱ τρεῖς αὗται ἔξοχοι συνθέσεις τὰς ὁποίας δυσκολεύεται τις πῶς νὰ ὀνομάσῃ, μελοδράματα, ποιήματα, ἢ μνημεῖα, συνετέθησαν καὶ ἐξεδόθησαν ὑπ’ αὐτοῦ κατὰ τρία διάφορα χρονικά διαστήματα.

Ὁ *‘Ροβέρτος* πρεστάθη τὸ 1831, οἱ *Οὐγενότοι* τὸ 1836, ὁ δὲ *Προφήτης* τὸ 1849. Ὁ Μάγισβερ εἶχε μεγίστην εὐκολίαν εἰς τὸ νὰ γράφῃ καὶ νὰ συνθέτῃ, ἀλλ’ οὐδὲν ἐξέδιδεν εἰς φῶς πρὶν τὸ ἐπεξεργασθῆ καλῶς καὶ ὠριμῶς. Συνέθετε τὰ μελοδράματα αὐτοῦ μὲ μεγίστην εὐκολίαν, εἰς τρόπον ὥστε πᾶσα λεπτομέρεια ὄφειλε νὰ ἀνταποκρίνηται πρὸς τὸ ὅλον, τὸ δὲ ὅλον ὄφειλε νὰ ἀνυψοῖ τὴν ψυχὴν καὶ νὰ πληροῖ αὐτὴν θάμβους. Διὰ τοῦτο τὰ μέρη (*spartiti*) τῶν δραμάτων αὐτοῦ δικαίως παρεβλήθησαν πρὸς μεγάλα μνημεῖα ἀρχιτεκτονικῆς, ἐν οἷς τὸ πᾶν ἀναλογεῖ, καὶ τὰ ὁποῖα ἂν τις ἀνυψώσῃ ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἐνῶ παρῶν σιάζονται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πλῆθος ἰδιαιτέρων κτιρίων μὲ διαφόρους θόλους, μὲ κορωνίδας, μὲ γείσα, μὲ γλυφὰς μεταφόρους εἰς ἐκάστην πλευρὰν, εἶναι ὅμως κατεσκευασμένα ὡς ἐν ὅλον μεγαλοπρεπῆς, τὸ ὁποῖον φέρει εἰς ἕκαστα τὴν ψυχὴν καὶ ἀνυψοῖ τὸν νοῦν εἰς τὸ ἄπειρον. Ὁ Μάγισβερ λοιπὸν ἔσπευδε βραδέως εἰς τὸ γράφειν· κάμνει πάντοτε τυχρῶς ἐσυνειθίζε νὰ λέγῃ, ἐκείνος ὅστις κάμνει καλῶς· πρὸς τοῦτο ἦτο διάφορος πολλῶν μουσικοδιδασκάλων, οἵτινες σωρεύοντες μελοδράματα ἐπὶ μελοδραμάτων, ἔχουσι ἀνά πᾶσαν ἀποκρέω πληθὺν μουσικῆς ἐτοιμίην, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐπιφέρωσι πρὸσδόν τινα εἰς τὴν ἐπιστήμην, οὐδὲ νὰ εὐχριστώσῃ τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον ἀκούει πάντοτε τὴν αὐτὴν ὠδὴν εἰς διαφόρους τόνους.

Ἀρχηρασιβεῖς ἐκ τῆς ἐπιστήμης τὴν 2 Μαΐου τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ Μάγισβερ ἀφῆκε πολλὰ χειρόγραφα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ περίφημον μελοδράμα ἡ *Ἀφρικανῆ*, τέλειον, καὶ ἐπιστόδιον τι

τέλειον ἐπίσης τοῦ δράματος *‘Η γέσθη* τοῦ Goethe. Ἐχων εἰσόδημα 500,000 φράγκων, εἰργάζετο ὁκτὼ ὥρας καθ’ ἑκάστην ἀπέριτος τοὺς τρόπους, συμπαθητικὸς καὶ ἀγαθός, δὲν ἔζη εἰμὴ διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης· ἡ ἐπιστήμη ἦτο δι’ αὐτὸν ὄχι μυστήριον ἀλλὰ θρησκεία. Καθὼς πολλοὶ πόλεις ἀμφισβητοῦσι τὴν δόξαν ὅτι ἐν αὐταῖς ἐγεννήθη ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Κολόμβος, οὕτω τρία ἔθνη ἀμφισβητοῦσι τὴν μουσικὴν καὶ νοητικὴν πατρίδα τοῦ Ἰακώβου Μάγισβερ. Ἡ Γερμανία ἣτις ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς αὐτοῦ καὶ ἡ πατρίς, ἡ Ἰταλία ἣτις ἐδίδαξεν εἰς αὐτὸν τὰς μελωδίας του, καὶ ἡ Γαλλία ἔθνη ἔζησε καὶ ἐσύνναξε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του.

Ὁ Μάγισβερ ἔγραψε καὶ ὠμίλει γερμανιστί· τὰ μελοδράματα τὰ ὁποῖα συνέθετεν ἦσαν γεγραμμένα γαλλιστί· μόλις δὲ ἀπῆντα ἰταλὸν τινα τοῦ ὠμίλει μὲ ὠραισιότατην ἰταλικὴν διάλεκτον!

Εἰς ποῖον λοιπὸν ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἐθνῶν ἀνήκει ἡ διανοητικὴ πατρίς τοῦ Μάγισβερ; Εἰς πάντα καὶ εἰς οὐδέν. Διότι ὁ Μάγισβερ συνέλεξε καὶ ἐσχημάτισεν ἰδιαιτέρον τύπον καὶ χρωματισμὸν, ἐκ τῆς βαθύτητος τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος, ἐκ τῆς μελωδίας τοῦ ἰταλικοῦ, καὶ ἐκ τοῦ καθαρῶ ἱστορικοῦ πνεύματος, ὡς εἰπεῖν, τῶν Γάλλων.

(Ἐκ τοῦ *Giornale Illustrato*)

M.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν νεωτέρων, χάριν τῶν πολλῶν, ὑπὸ Κ. Παπαβήρηγοπούλου. Τόμος δεύτερος. Βιβλίον ἄγδρον. Ῥωμαϊκὴ κυριαρχία. Ἐν Ἀθήναις 1865.

Ἐκ τῶν καλῶν καὶ ὠφελιμοτάτων βιβλίων ὅσα ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου ἔδη μοσιεύθησαν ἐν τῶν πρωτεύοντων εἶναι καὶ ἡ ἀνά χεῖρας ἱστορία, ἐκπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυρίου Κ. Παπαβήρηγοπούλου. Διότι ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἱστορίας εἰς ὅλα μὲν τὰ ἔθνη εἶναι ἀναγκασιότατη, καθὼς παρέχουσα ἀφθονον διδασκαλίαν τοῦ πρακτικοῦ βίου, εἰς τὸ ἡμέτερον δὲ μάλιστα ἀπαράιτητος, ἐπειδὴ νοουθετήσεως καὶ ποδηγητήσεως τὸ ἑλληνικὸν γένος πρὸ παντὸς ἄλλου ἀνάγκη ἔχει. Ἡμεῖς, ἂν τις ποτὲ ξένο; κατηγορήσῃ τὸ ἔθνος μας, ἐξανιστάμεθα φριάττοντες καὶ ματιωδῶς κατ’ αὐτοῦ ἐπιπίπτομεν συκοφάντην αὐτὸν